

L'OCUPACIÓ I LES PERSONES, EL PRIMER EL TREBALL DIGNE NO ÉS UN PRIVILEGI

La Confederació Sindical Internacional (CSI) va aprovar al seu congrés fundacional (Viena, 2006) que el 7 d'octubre de cada any se celebraria la Jornada Mundial pel Treball Digne.

El concepte de *treball digne*, encunyat per l'Organització Internacional del Treball (OIT), fa referència al treball que es duu a terme respectant els convenis proclamats fonamentals per aquesta organització el 1998 (llibertat sindical, dret de vaga i negociació col·lectiva, prohibició del treball infantil i del treball forçat, i prohibició de tota mena de discriminació laboral) i que s'estableix a partir d'un contracte, amb una remuneració justa i el dret a unes prestacions socials bàsiques.

Amb les jornades mundials pel treball digne s'ha pretès cridar l'atenció dels poders polítics i econòmics, tant nacionals com internacionals, i de la societat, pel que fa a les difícilíssimes condicions en què el model neoliberal de globalització manté una majoria de la població treballadora del nostre planeta. També han tingut un caràcter reivindicatiu a l'hora d'exigir la universalització dels drets fonamentals del treball.

Universalitzar el treball digne

La CSI considera, amb raó, des d'una posició internacionalista, que només a partir de la lluita en comú de les treballadores i treballadors del món sencer pel treball digne es podran assolir els drets del treball i es podrà garantir una vida digna a aquelles persones que avui no en tenen. Al mateix temps, aquesta lluita permetrà conservar aquests drets a tothom qui els ha assolit i es veu sotmès, avui, als països desenvolupats, a una forta ofensiva per deteriorar-los.

Des del 2008, la profunda crisi econòmica mundial que patim, provocada per la cobdícia sense límits dels especuladors financers i immobiliaris així com per la manca de regulacions econòmiques i de govern democràtic del món, ha produït l'increment notable de l'atur i el deteriorament de les

condicions de treball a la majoria de les nacions. S'han perdut prop de 40 milions de llocs de treball; el nombre de persones sense feina ha ascendit a 205 milions, i el de treballadores i treballadors precaris, a 1.450 milions, gairebé la meitat dels que treballen al món. A Europa el nombre de persones aturades ascendeix a 23 milions i a Espanya són aproximadament 5 milions, entre les quals el 46% del jovent menor de 25 anys.

Abans de la crisi, el programa de l'ONU per a la consecució dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni pretenia, entre altres coses, que el nombre de persones que vivia al món en la pobresa absoluta —causant de la malnutrició— es reduís l'any 2015 a la meitat dels 800 milions que hi havia aleshores.

Avui aquesta xifra ha ascendit fins a 1.000 milions! Per aconseguir l'objectiu faltaven 50.000 milions de dòlars d'ajuda. De dòlar, no se'n va veure cap, tot i que només era l'1% del que s'ha gastat en el salvament del sistema financer mundial!

Mobilitzar-se contra les retallades de drets i prestacions socials

Malgrat la gravíssima situació que viuen l'economia i l'ocupació a Europa, des del maig de l'any passat les institucions de la UE i els governs nacionals europeus han eliminat dels seus objectius la recuperació del creixement de les economies i la promoció de l'ocupació.

Incapaç de gestionar la llarga crisi dels deutes sobirans, a pesar que hi ha mesures per fer-ho, com a objectius de les seves "polítiques de retallades" tan sols es plantegen reduir els dèficits públics i els deutes públics.

I no només això sinó que, contra tota evidència, afirmen que la creació d'ocupació tindrà lloc gràcies a les anomenades "reformes estructurals", que no pretenen sinó disminuir els costos laborals, les prestacions socials i el cost dels serveis públics (fins i tot, privatitzant-los), i debilitar la negociació col·lectiva i la força dels sindicats.

